

Appel iværksat den 9. marts 2022 af Nemea Bank plc til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 20. december 2021 i sag T-321/17, Niemelä m.fl. mod ECB

(Sag C-181/22 P)

(2022/C 237/39)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Nemea Bank plc (ved asianajaja A. Meriläinen)

De øvrige parter i appelsagen: Heikki Niemelä, Mika Lehto, Nemea plc, Nevestor SA, Den Europæiske Centralbank [(ECB)] og Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på en behørig afgørelse heraf, men til en anden afdeling med en helt anderledes dommersammensætning, henset til den omstændighed, at den afdeling, der afsagde den nævnte kendelse, var partisk og ikke iagttog appellants grundlæggende rettigheder.
- ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende: Retten begik en retlig fejl, da den med urette lagde til grund, at det var uforment at træffe afgørelse i sag T-321/17, undlod med urette at tage i betragtning, at den hævdede ex tunc virkning af ECB's afgørelse af 30. juni 2017 udgjorde en tilsidesættelse af artikel 263 TEUF, og lagde med urette til grund, at appellant ikke har nogen interesse i en annullation af ECB's afgørelse af 23. marts 2017 om tilbagetrækning af en tilladelse.

Andet anbringende: Retten begik en retlig fejl for så vidt angår adskillige tilsidesættelser af væsentlige formforskrifter.

Tredje anbringende: Retten undlod at tage hensyn til den omstændighed, at appellants rettigheder i henhold til artikel 47 i [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)] blev tilsidesat forud for procedurens indledning, og til den omstændighed, at appellant vedvarende ikke var effektivt repræsenteret under proceduren.

Fjerde anbringende: Retten undlod at tage hensyn til tilsidesættelsen af appellants rettigheder i henhold til chartrets artikel 41, da den afviste erstatningspåstanden som åbenbart ugrundet.

Femte anbringende: Retten begik en retlig fejl, idet den undlod at tage hensyn til appellants rettigheder i henhold til artikel 340 TEUF, da den afviste erstatningspåstanden som åbenbart ugrundet.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht München (Tyskland) den 10. marts 2022 — JU mod Scalable Capital GmbH

(Sag C-182/22)

(2022/C 237/40)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: JU

Sagsøgt: Scalable Capital GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 82 i databeskyttelsesforordningen ⁽¹⁾ fortolkes således, at retten til erstatning ikke i forbindelse med fastsættelsen af erstatningens størrelse kan tillægges karakter af sanktion, navnlig ingen generel eller speciel afskrækkende funktion, men at retten til erstatning kun har funktion af kompensation og evt. godtgørelse?
- 2.a Skal det ved fastsættelsen af retten til erstatning for immateriel skade lægges til grund, at retten til erstatning også har en individuel godtgørelsesfunktion — i den foreliggende sag forstået som den krænkedes private interesse i at se den forvoldende adfærd retsfulgt, eller har retten til erstatning kun en kompenserende funktion — i den foreliggende sag forstået som den funktion at kompensere for den forvoldte skade?
  - 2.b.1. Såfremt det skal lægges til grund, at retten til erstatning for immateriel skade har såvel kompensations- som godtgørelsesfunktion: Skal det ved fastlæggelsen af erstatningens størrelse lægges til grund, at kompensationsfunktionen har en strukturel forrang frem for godtgørelsesfunktionen eller i det mindste en forrang i form af et hovedregel-undtagelsesforhold? Fører dette til, at en godtgørelsesfunktion kun kommer i betragtning i forbindelse med forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse?
  - 2.b.2. Såfremt retten til erstatning for immateriel skade ikke kan tillægges godtgørelsesfunktion: Er det ved fastsættelsen af erstatningens størrelse kun forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse af databeskyttelsesforordningen, der som bedømmelse af bidrag til den forvoldte skade tillægges ekstra vægt?
3. Skal der for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og udmålingen af denne lægges et strukturelt rangforhold eller i det mindste et hovedregel-undtagelsesforhold til grund, hvor den oplevelse af gene, der skyldes en krænkelse af databeskyttelsesreglerne, har mindre vægt end den gene- og smerteoplevelse, der er knyttet til en fysisk skade?
4. Kan en national domstol, såfremt det lægges til grund, at der foreligger en skade, under hensyn til manglende grovhed frit tilkende en materielt ubetydelig erstatning for skaden, som dermed evt. af den krænkede eller generelt kun opleves som symbolsk?
5. Skal det lægges til grund for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og bedømmelsen af dens følger, at der først foreligger identitetstyveri som omhandlet i 75. betragtning til databeskyttelsesforordningen, hvis en kriminel gerningsmand faktisk har påtaget sig den registreredes identitet, altså i en eller anden form har udgivet sig for den registrerede, eller udgør allerede den omstændighed, at kriminelle gerningsmænd råder over data, som gør det muligt at identificere den registrerede, et sådant identitetstyveri?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. marts 2022 — IK mod KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.

(Sag C-184/22)

(2022/C 237/41)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht